

גליון מס' 192
פרשת פנחס
כ"ב תמוז תשפ"א

לע"נ מורנו ורבנו הרב חיים אבישלום כהן זצוק"ל

ברכת חיים

מעלת ימי בין המצרים

המהרש"א במסכת בכורות (דף ת.) כתב: כשם שיש בין ראש השנה להושענא רבא כ"א יום, שהם ימי רחמים וסליחות, כן יש כ"א יום בין י"ז בתמוז לתשעה באב, ימים של צער ואבל על החורבן שיהפכו לרחמים וחסדים. והוסיף ה"מאור ושמש" (פרשת פנחס): ימי בין המצרים הם בהעלם, ואילו הימים שמראש השנה ועד הושענא רבה - הם בהתגלות. לכן אנו קוראים פרשת פנחס שכל המועדים מוזכרים בה - בבין המצרים. דכ"א ימים בין י"ז בתמוז לט' באב, הם מקור ושורש לכל מועדות השנה, שבכללן גם כ"א יום. דהיינו - שבת וראש חודש, שבעת ימי הפסח, חג השבועות, שני ימים של ראש השנה, יום הכיפורים, שמונה ימי חג הסוכות. וסימנך "א"ך טוב לישראל" (תהלים ע"ג א.).

טעם נוסף לקריאת פרשת המועדים בבין המצרים הוא, שלעתיד לבוא, כשהגיע עת הגאולה השלימה, יתקיימו דברי ירמיהו הנביא (ל"א י"ג) "והפכתי אבלם לששון", ודברי זכריה הנביא (ח' י"ט) "צום הרביעי וצום החמישי... יהיו לששון ולשמחה ולמועדים טובים". לפיכך צום י"ז בתמוז יהיה יום טוב ראשון של חג, וט' באב יהיה יום טוב אחרון של חג. והימים שבאמצע יהיו ימי חול המועד. הרי לנו שכתובת החגים בפרשת פנחס הנקראת בבין המצרים, רומזת על הפיכת הצער לשמחה (הצדיק מרוחן זצ"ל). וה"ש משמואל" כתב: חודש תמוז עתיד להתהפך מרע לטוב, והיו הצומות לששון ולשמחה, ובוודאי יתחיל המועד מי"ז בתמוז עד ט' באב. וימים שביניהם יהיו כחול המועד.

זמני הדלקת נרות: פרשת פנחס

כניסת השבת

19:31

צאת השבת

20:33

ר"ת 21:04

פנחס בן אלעזר - כהן גדול

ממורינו הרב חיים אבישלום הכהן זצ"ל

עבודתו של כהן גדול בבית המקדש הייתה להביא כפרה לעם ישראל כדי שתשרה השכינה תדיר על ישראל, והוא המקשר בין ישראל לקדוש ברוך הוא וממשיך הוא חיים וכפרה לישראל על ידי הקורבנות, ולכן אדם שרצח בשגגה חייב לגלות לעיר מקלט עד מות הכהן הגדול משום שהוא גורם לסילוק השכינה מישראל. לפנחס בן אלעזר הוא אליהו הנביא, אשר הרג את זמרי ניתנה כהונה גדולה ולא רק לו, אלא אף לזרעו אחריו, ויש אומרים שכל הכוהנים הגדולים ששימשו בבית המקדש היו צאצאיו של פנחס, ולכאורה פנחס עשה ההיפך מכהן שבא להמשיך חיים שהרי הרג את זמרי בן סלוא נשיא שבט שמעון? אלא פנחס אף על פי שלא היה כהן, קינא לכבוד ה' והרג את זמרי שעל ידו נסתלקה השכינה מישראל ומאותו רגע בו נהרג זמרי נעצרה המגיפה ונמשכו חיים לישראל. בכך למעשה נהג ככהן גדול הממשיך חיים לישראל בכך שהתכפר עוונם ונעצרה המגפה. מכאן נבין שכהן שהרג את הנפש נפסל לכהונה משום שפעל ההיפך מהמשכת חיים לישראל. השכר שקיבל פנחס היה מידה כנגד מידה על שהציל את עם ישראל מכליה "ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי" כי הנה בחטא פעור היו ג' עונות: עבודה זרה - פעור, גילוי עריות - שחטא בבנות מואב, שפיכות דמים - נגזר כליה על כלל ישראל, ופנחס קיבל כנגדם ג' מתנות: עבודה בבית המקדש - כנגד עבודה זרה, כהונה גדולה - כנגד גילוי עריות, וחיים נצחיים - כנגד שפיכות דמים.

פנחס הוא אליהו: כשראה בלעם שאין ביכולתו לקלל את עם ישראל הוא הציע עצה למלך בלק שיכשיל את ישראל בזנות וכך יוכל להפיל מהם חללים, וכך היה מלך מואב הפקיר את בנותיו, הן ישבו באהלים היכן שבני ישראל עוברים ימכרו להם כלי חרס, השקו אותם יין וכך הכשילו אותם בעבודה זרה ובזנות. בעקבות כך נהרגו במגיפה 24 אלף איש הקדוש ברוך הוא ציווה למשה רבינו שיקח את כל ראשי העם ויוקיע אותם נגד השמש, רש"י מבאר שיקח את כל הסנהדרין כדי שישפטו את העובדים לפעור, ומי שחטא ייתלה לעין כל. כיצד נודע מי חטא? הענן שהיה מלווה אותם היה מתקפל מכנגד החוטא והיתה השמש יוקדת עליו (רש"י).

תוך כדי הדברים נשיא שבט שמעון זמרי בן סלוא לוקח את כחבי בת צור למשה רבינו ושואל אותו בעזות מה הבעיה לקחת אשה גויה, באותו רגע קם פנחס, לוקח רומח ודוקר את נשיא שבט שמעון ואת בת מלך מדין ואז נעצרת המגיפה. באותו רגע שפנחס עשה כן אמר הקדוש ברוך הוא "פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל בקנאו... ולא כיליתי את בני ישראל בקנאתי... הנני נותן לו את בריתי שלום" פנחס זוכה לכהונה נצחית לו ולזרעו אחריו לדורות עולם.

לכאורה פנחס מסמל את בחינת החסד כמרומו בשמו "פני חס", כיתד הוא מסוגל להרוג? זה דבר הנוגד את טבעו? אלא נתן לו הקדוש ברוך הוא במתנה אות יו"ד ואז נעשה "פנחס" גימטריא "יצחק" ונכלל בגבורה ודין.

כותב המהרר"ו שפנחס מסר את נפשו למות שהרי יחד עם נשיא שבט שמעון התאספו מאה ועשרים וחמשה אלף איש אשר יכלו להרוג אותו. בזכות זה זכה שכל בניו אחריו יהיו כוהנים, והוא אף מתמנה על ידי הקדוש ברוך הוא להיות מבשר הגאולה.

אליהו הנביא זכור לטוב: הקדוש ברוך הוא כרת ברית שלום עם פנחס וכן הבטיח להצילו ממלאך המוות כשהוא זוכה לאריכות ימים מופלגת ופנחס הוא אליהו שלא מת אלא עלה בסערה השמימה בזכות מסירות נפשו כשהוא מקנא קנאת ה' לפיכך נעשה שלום בין גופו לנשמתו וזכה לברית החיים והשלום (ספר וינו) ב"פרקי דרבי אליעזר" (י"ב) מובא: "הסב הקדוש ברוך הוא שמו של פנחס כשמו של אליהו זכור לטוב, מתושבי הגלעד". מבאר הגר"א: ככל שאדם מוסיף מעשים טובים, מתחדשת בו נשמה אחרת, וזה סוד הדבר שלראשונים היו שמות רבים, כי לכל מהלך של התחדשות יש שם אחר. ופנחס זכה לשם "אליהו" שנתלבש בו בשלושה שמות מכונה הוא: אליהו הנביא, אליהו התישב, אליהו הגלעדי.

בשלושה תארים אלו יש קשר ישיר לעיתרתנו וציפייתנו לביאת אליהו עם משיח בן דוד. "הנביא" - בספרי (האית הברכה), נאמר: "ואליהו מתנבא, למחר בא משיח בן דוד". "התישב" - בילקוט (מעם לועז מלכים א' י"ג) כתב: "למה נקרא שמו תישב, שמושיב לב ישראל לאביהם שבשמים". וכמו שכתב הרמב"ם (פ"ב מהל' מלכים ה"ג): "אליהו הנביא בא לבשר לישראל ולהכין ליבם, לכן אנו מצפים לבואו, שישבי לב בניו אל אבות". "הגלעדי" - מובא במדרש (ילקוט השע"י) "ותשבי גלעד מיושבי לשכת הגזית", ואין גלעד אלא בית המקדש, אליהו הגלעדי הוא דיין הפוסק מלשכת הגזית שיתרץ הקושיות והספקות.

במדרשי חכמינו מובא שאליהו הנביא מופקד על בשורת הגאולה, ואכן הכל מצפים לבואו, שיבוא לבשרנו שמיח צדקנו הנה זה בא. אליהו הנביא מכונה "זכור לטוב" ומכיוון שהוא מבשר רק טוב - נזכר שמו לטובה.

מוקף ענן וערפל: רבי יהודה החסיד כותב: שהיה ענן שמקיף את אליהו הנביא בכל עת שהיה הולך בדרך, ולכן מי שנפגש איתו לא הכיר אותו כל כך מהר כיון שענן וערפל היו חופפים אותו מעין דוגמא של משה רבינו כי קרן אור פניו. **עלייתו של אליהו בסערה השמימה:** בזוהר הקדוש פרשת ויגש כתוב שאליהו הנביא הסתלק מהעולם שלא כשאר בני אדם אלא עלה בעודו חי ונהפך להיות מלאך קדוש ועליון העושה שלחיות בעולם, וכל הניסים שהקדוש ברוך הוא עושה בעולם נעשים על ידי אליהו הנביא. כאשר בורא עולם רוצה לנחם את האדם, לשמחו ולהיטיב עימו הוא עושה זאת על ידי אליהו הנביא זכור לטוב.

"ויעל אליהו בסערה השמימה" - רבי נחמיה וריבי יהודה מספרים שבעת שרצה הקדוש ברוך לעלות את אליהו בסערה השמימה עמד מלאך הס"מ והיה מקטרג כנגדו שימות בדרך כל הארץ ושלא יעלה לשמים חז, שהרי סוף האדם למיתה, אמר לו הקדוש ברוך הוא: לא בראתי את השמים אלא בשביל שאליהו יעלה אליהם, אמר לו מלאך המוות עכשיו יהיה פתחון פה לבריות שיש משוא פנים

דבר ורבים נוספים יחפצו לעלות בסערה השמימה. אמר לו הקדוש ברוך הוא: אין הוא כשאר בריות שהרי ביכולתו להעביר אותך מן העולם. אמר מלאך המוות, תן לי רשות ואנסה אותו. אמר לו הקדוש ברוך הוא, רד, מיד ירד מלאך המוות, כיון שראה אותו אליהו הנביא קיבצו תחת רגליו וביקש להעבירו מן העולם, ולא נתן לו הקדוש ברוך הוא לבטלו מן העולם מיד כפף אותו תחתיו ורכב עליו ועלה עליו השמימה.

האם עלה אליהו למרום והוא מהלך בלבבו הגשמי? ידועים דברי הזוהר (שמות ק"ז), כי אליהו השאיר את גופו הגשמי בארץ, קודם שנתעלה למעלה, וכאשר יורד הוא לעולמינו הגשמי, מתעטף הוא שוב בלבבו הגופני. הזוהר תמה, איך ייתכן שאליהו יעלה השמימה, והרי כל הרקיעים אינם יכולים לסבול אפילו גרגיר חרדל אחד מגוף גשמי?! סוד זה נמצא בספרו של אדם הראשון. ואמר הזוהר כי אליהו השאיר את גופו במקום הנקרא סערה - גבול שבין העולם העליון לתחתון, ושוב נתלבש בגוף רוחני עליון, שבו הוא נראה בשמים בין המלאכים, וכשירד לעולם הזה פושט את גופו הרוחני, ומתלבש בגוף הגשמי אותו פשט כשעלה בסערה.

כתב רבינו בחיי: יש כאן עיקר גדול, המוכיח לנו, שלולא חטא האדם, היה חי לעולם... שהרי חנוך ואליהו לא חטאו וחיו לעולם.

אליהו הנביא מופיע בברית מילה: אמרו חכמינו זיכרונם לברכה: "פנחס זה אליהו", וכך מצינו (בפרקי דר' אליעזר פרק ח): נגלה לו הקדוש ברוך הוא לפנחס ואמר לו: מה לך פה אליהו? השיב פנחס: אני בדיק כעת מקנא קנאת ה' צבאות על שעזבו ברייתך ישראל. אמר לו הקדוש ברוך הוא: לעולם אתה מקנא! קנאת בשיטים על גילוי עריות, שנאמר "פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן וכו'", וכאן אתה שוב מקנא, חייך שאין עושיין ברית מילה עד שאתה רואה בעיניך. מכאן התקינו חכמים לעשות כסא אחד מכובד לכבוד אליהו זכור לטוב מלאך הברית (אבודרהם).

כתב הרה"ק בעל ה"בני יששכר" מדינוב ז"ע, וזה לשונו: והנה שמעתי שיש באיזה מדרש שאמר אליהו: ריבונו של עולם, כיון שמידתי היא קנאה לכבודך, ולא אוכל לסבול חטא ועוון חושש אני, פן יהיה אבי הבן בעל עבירה וזאת לא אוכל לסבול. השיב לו הקדוש ברוך הוא: אכפר לו עוונותיו. ואמר [אליהו] עוד: ומה אם יהיה המוהל בעל עבירה? והשיב לו הקדוש ברוך הוא: אכפר לו גם כן. ואמר [אליהו] עוד: פן יהיו העומדים שם בעלי עבירות? והשיב הקדוש ברוך הוא שיכפר לכל העומדים בברית. ולאור זאת, פירש בעל "הבני יששכר" באופן נפלא את הפסוק שלפנינו: "תחת אשר קינא לאלוקיו" - בגלל שמידתו והנהגתו של פנחס - אליהו, היא להיות "קנאי לה", ומשום כך אינו יכול לסבול בעלי עבירה - לכן "ויכפר על בני ישראל" - הבטיחו הקדוש ברוך הוא שיכפר לכל אדם מישראל שיהיה נוכח בברית מילה!...

גילוי אליהו: המבי"ט כתב שאליהו הנביא מתגלה לחכמי ישראל ומגלה להם סודות התורה, כפי הבנת כל דור. מלבד היותו מצוי בכל ברית מילה, משוטט הוא בעולם הזה בין הצדיקים.

באגרתו של רב שרירא גאון מובא: כשדרש רב יוסף בבית המדרש, הגיע לשם אליהו. כתב רבי חיים ויטאל: בכל דור היו יחידי סגולה ששרתה עליהם רוח הקודש, והיה אליהו הנביא נגלה עליהם ומלמד אותם סתרי חכמה, ומעיד על רבו האר"י ז"ל, שהיה נגלה אליו תמיד, ומדבר עמו פה אל פה. ה"ריקנאטי" מעיד שאליהו הנביא נתגלה לראב"ה.

המהר"ל כתב: אין חילוק אם נגלה לו במראה או בלא מראה, כי פעמים הרבה היה אליהו מגיד דברים לאחד, ולא ידע האדם מאין באו לו הדברים, ונדמה לו שהדברים היו מעצמו, בעוד שהם דברי אליהו.

דבר פלא כתב ה'שבט מוסר': "ראיתי לאיש אחד חסיד, ישר ונאמן, שהיה נראה לו אליהו, והיה מגלי ליה רזין עילאין, ואמר שאליהו ממוצע בקומתו, לא לבן ולא שחור, אלא פניו כאיש אשר עמד נגד השמש חצי שעה והושחרו פניו, והוא זקן בעל שער, וחגור לו, וזרת רחבו, וסביב החגור כתובים שבעה שמות הקודש, שהם 'קל', שקי, א-דני, הויה, אהיה, אלוקים, צבקות'. גם ראה כתוב בו 'בן פורת עלי עין' (בראשית מט כב), ולא ידעתי טעם הפסוק הזה שהיה כתוב בו" (אוצר פלאות התורה).

בשורות טובות: אליהו הנביא ממונה תמיד לבשר בשורות טובות, כמו שאומר הפייט "איש פקיד על כל בשורות טובות", ואף בשורת הגאולה מופקדת בידם, ואכן הכל מצפים לבואו שיבשרנו במהרה שהנה משיח צדקנו בא. כותב נכדו של הבעל שם טוב הקדוש, בספר "דגל מחנה אפרים" כל אדם שמבשר בשורה

טובה מתלבש בו ניצוץ מאליהו הנביא. [מעניין הדבר שבגמרא במסכת שבת (ל:): מסופר שרבי שמעון בר יוחאי למד במערה עם רבי אלעזר בנו שתיים עשרה שנה מפחד הקיסר שרצה להורגם, ובא אליהו הנביא ועמד בפתח אמר והכריז מי יודיע לרבי שמעון שהתבטלה הגזירה והקיסר מת, ובעקבות כך יצאו מהמערה ולא יכלו לסבול לראות בני אדם שעובדין בשדות וזורעים וחורשין והיו הורגין אותם בהסתכלותם ומיד יצא בת קול שיחזרו למערה, חזרו עוד שנה, ולכאורה הרי מובא בוזהר הקדוש שאליהו הנביא היה בא לרבי שמעון למערה ולומד איתו פעמים ביום סודות התורה, ואם כן מדוע כשבא לבשר לו שיכול לצאת למערה לא נכנס להודיע לו ורק עמד בפתח של המערה, וראיתי מבארים כיון שאליהו הנביא פקד על כל בשורות טובות וכיון שכן לא הייתה בשורה שלימה שהרי הם יצאו מהמערה ומיד חזרו עוד שנה שלימה לכן לא בא לפניהם להודיע להם זאת אלא עמד מחוץ למערה].

תפקידו של אליהו הנביא: תפקידו של אליהו הנביא הוא לבשר בשורות טובות לעוזר להושיע את הצדיקים שבכל דור ודור לפנינו כמה דוגמאות מהגמרא ומדרשי חכמים בנינין זה:

רבי עקיבא ואליהו הנביא: הגמרא מסכת נדרים מספרת שכאשר רבי עקיבא ורחל אשתו היו מצויים במצוקה קשה כשחיו בתוך דיר של תבן בדחוקות גדולה, הופיע אצלם אליהו הנביא בדמות אדם עני ואמר להם שאשתו ילדה ואין לו היכן להניח את הילד. הביא לו רבי עקיבא קצת קש ותבן ואמר לאשתו: ראי נא, יש עניים אף יותר מאתנו, שאפילו קש ותבן אין להם עבור התינוק, וזה כדי לעודדם ולהעמידם בניסיון.

נחום איש גמזו ואליהו הנביא: הגמרא במסכת תענית מספרת שפעם גזרה מלכות הרשעה גזירה רעה על עם ישראל, שלחו החכמים את נחום איש גמזו שהיה רבו של רבי עקיבא שילך לבטל את הגזירה, הם נתנו בידו ארגו מלא אבנים טובות ומרגליות. בדרכו הוא ישן בפנדק דרכים ושם היו גנבים אשר רוקנו את התיבה מכל האבנים טובות ומילאו אותם עפר, נחום איש גמזו הגיע למלך והביא לו את התיבה. כשבדק המלך את שלפניו חמתו בערה בו באומרו זלזלו בי היהודים, תוך כדי כך הזדמן אליהו הנביא כדמות אחד מהשרים שומר! אדוני המלך, יתכן שזה מהחול המופלא של אברהם אבינו אותו היה זורק על אויביו והיה נהפך לחיצים קטלניים. בדק זאת המלך והשתמש בחול נגד מדינה שבה נלחם שנים רבות ואכן לתדהמתו נהפכו גרגרי החול לנשק רב ועצמה. המלך שמח מאוד וציווה למלא את כל הארגו באבנים טובות ומרגליות ושלחו את נחום בכבוד רב. הלך נחום איש גמזו ולן שוב באותו פונדק, כששמעו הגנבים מפיו את המעשה אספו הם חול מהמקום ההוא והביאו למלך, כעס המלך מאוד עליהם על שהיתלו בו וציווה להורגם.

רבי שילא ואליהו הנביא: הגמרא במסכת ברכות מספרת על רב שילא שראה יהודי שבא על גייה, הוא הלכה אותו, ואז הלך אותו יהודי והלשין על רב שילא אצל המלכות על שעושה משפט בלי רשות בלי עדים. שאל המלך את רב שילא מדוע עשית כן? אמר לו רב שילא הוא בא על חמורו. כששמע זאת המלך אמר לו: יש לך עדים בא אליהו ונדמה כאחד השרים והעיד, אמר המלך: תנו לו עוד מכות. בשעה שיצא שאל אותו יהודי את רב שילא למה שיקרת באומרך שבאתי על האתון, אמר לו כתוב "אשר בשר חמורים בשרם", כשראה רב שילא שהוא מתכוין להלשין עליו הרגו כדון רודף.

רב שימי ואליהו הנביא: הגמרא במסכת שבת אומרת שאם אדם בלע נחש קטן או ארס של נחש, רפואתו היא לאכול קישות במלח ולרוץ כשלושה קילומטר, ועל ידי זה יתחמם גופו מאוד ויצא כל הארס על ידי הזיעה.

מספרת הגמרא שרב שימי בלע נחש, בא אליהו הנביא ולא רצה להפחיד אותו, התחפש לאחד מפרשי המלך, ונתן לו לאכול קישות והרץ אותו שלושה מילין.

רב כהנא ואליהו הנביא: הגמרא במסכת קידושין מספרת שרב כהנא התפרנס ממכירת סלים לנשים. יום אחד כשהגיע לאחד המקומות תפסה אותו שרה אחת ורצתה לחטוא איתו, אמר לה אני צריך קודם להתקשט ולהתרחץ, הוא נכנס למקלחת וקפץ מגובה כמה קומות כדי לא להיכשל בחטא. מיד הגיע אליהו הנביא וקיבל אותו בשתי ידי, אמר לו: מדוע הטרחת אותי לרוץ מרחק ארבע מאות פרסה? השיב לו: בגלל דוחק הפרנסה אני נצרך להתעסק עם נשים, השיב לו קח אבנים טובות, מזה התעשר ולא היה צריך להתעסק במכירת סלים.

רבי יהושע בן לוי ואליהו הנביא: רבי יהושע בן לוי היה רגיל ללמוד חברותא עם אליהו הנביא באחד הימים ממרחק ביתו של רבי יהושע שלושה פרסאות [30 ק"מ] תקף אריה אדם ואכלו, ולא דיבר אליהו עם רבי יהושע שלושה ימים כי היה לו לבקש רחמים על אנשי דורו שלא יארע להם כן. (מסכת מכות דף יא.)

עוד מסופר בגמרא (ירושלמי מסכת תרומות פרק ח) מעשה בעולא בן קושב שתבעה

אותו המלכות למשפט ודנה אותו למוות. הוא ברח משם, והלך לעיר לוד אצל רבי יהושע בן לוי. באו אנשים מן המלכות, והקיפו אותו המקום שעולא בן קושב היה טמון שם, ואמרו: אם אין אתם נותנים לנו זה האיש, אנחנו מחריבים את המדינה. עלה רבי יהושע בן לוי אצל עולא בן קושב, וביקש ממנו שימחל לו, ואמר לו: מוטב שתהרג אתה בעצמך, ולא יהרגו כל הציבור על ידך, ומסר אותו לידם.

ובתחילה אליהו הנביא זכור לטוב היה רגיל לבוא אל רבי יהושע בן לוי ללמוד איתו, ומן אותו המעשה לא הגיע אליו, התענה רבי יהושע כמה תעניות [ובמדרש מובא 30 תעניות] כדי שיראה אותו, ונתראה אליו אליהו. שאל אותו רבי יהושע בן לוי מדוע לא נגלית אלי עד כה? אמר לו אליהו: ומה אתה סובר שאני מגלה את עצמי למי שהוא מוסר נפש ביד זרים?! אמר לו רבי יהושע בן לוי: וכי לא עשיתי כמו ששנינו במשנה: "סיעה של בני אדם שאמרו להם הגויים תנו לנו זה האיש דוקא יתנו להם זה האיש בלבד, ואל יהרגו כולם. אמרו לו אליהו: וכי כן הוא דרך החסידים?! אמת הדין כן הוא, אמנם לחסיד שכמותך אין ראוי לעשות כן [כנראה שהיה לו להתמקח איתם או שילך מעצמו].

רבה בר אבוב עם אליהו הנביא: מסופר בגמרא שרבה בר אבוב פגש יום אחד את אליהו הנביא בתוך בית קברות של גויים ושאל אותו הרי אתה כהן ואיך אתה עומד בבית קברות? אמר לו אליהו: וכי כבודו לא למד סדר טהרות, שם שנינו רבי שמעון רב יוחאי אומר: קבריהם של גויים אינם מטמאין, אמר לו רבה: אפילו ארבעה סדרי משנה מועד נשים נזיקין קדשים אין אני בקיא בהם, ומכל שכן בשני סדרי משנה האחרים זרעים וטהרות אין אני בקיא, שאל אותו אליהו מדוע? אמר לו: כי עניות גרמה זאת, לקחו אליהו, והכניסו לגן עדן, אמר לו: לקוט עלים אלו, לקט ולקח מאלו העלים, כשיצא שמע בת קול שאומר: מי אוכל עולמו בעולם הזה כמו רבה בר אבוב? כשמעו זאת, השליך מאצלו את העלים, ואף על פי כן נקלט בבגדו ריח טוב מן העלים בתוך הטלית. הוא מכר את הטלית בעד שנים עשרה אלף דינרים ומאחר שלא רצה להנות מזה חילק את המעות לחתניו. (מסכת בבא מציעא דף קיה.)

רב יהודה סלא חסידא ואליהו הנביא: מובא בגמרא ברכות אמר לו אליהו הנביא לרב יהודה סלא חסידא לא תכעס ולא תחטא ואל תרגיל עצמך באכילה ושתיה יתירה, ותאכל שליש תשתה שליש ותשאיר מקום. כשאתה יוצא לדרך המלך בקונך יתפלל תפילת הדרך.

הזכרת שם אליהו הנביא: בספר תפארת שלמה מובא שעצם הזכרת השם "אליהו הנביא" מביאה ישועה לאדם, ולכן כתב הרבי מאפטא שבימים נוראים ראוי להזכיר את "אליהו הנביא" כמה פעמים. מרן הרב חיד"א כתב (דבש לפי) שהמילים "אליהו הנביא זכור לטוב" עולות בגימטריא 400 ובכך מתבטלים את כוחות החיצוניים שהם ארבע מאות, בסוד ארבע מאות כוחות הטומאה שהיו עם עשו.

בוזהר הקדוש מסופר שיחד עם רבי שמעון ורבי אלעזר בחיבור הזוהר הקדוש השתתפו נשמת משה רבינו ואליהו הנביא, וישב אליהו הנביא ללמוד במערה עם רבי שמעון את סודות התורה פעמים בכל יום, ולא ידע שום אדם את מקומם. עוד כתב הזוהר הקדוש: מי מחייה מתים? הקדוש ברוך הוא לבדו ובא אליהו הנביא ותלמידו אלישע והחיו מתים, רצונו לומר שפעל אליהו דברים נשגבים שאפילו אין בכוח שרי מעלה והמזלות לעשות, מי יש לו כח להוריד גשמים? רק הקדוש ברוך הוא ובא אליהו ועצר את הגשמים ואחר הוריד אותם בכח תפילתו.

המנהג להזכיר אליהו הנביא במוצאי שבת – מובא בטור: (א"ח ס' רצ"ה) רגילין להזכיר אליהו הנביא במוצאי שבת. ופירש בעל המנהג (הל' שבת ס' ע"א) לפי שהוא עתיד לבשר הגאולה. ובגמרא עירובין (מ"ג:) מובא דמובטח להן לישראל שאין אליהו בא לא בערבי שבתות ולא בערבי ימים טובים, על כן אנו מתפללין כשעברה השבת ויכול לבוא, שיבוא ויבשרנו.

המהר"ל (סוף הל' שבת) כתב שמה שמזכירין במוצאי שבת את אליהו הנביא הוא על פי המבואר בתוס' דבמוצאי שבת יושב אליהו תחת עץ החיים וכותב זכויותיהם של שומרי שבת. החיד"א (בספרו מדבר קדמות א' כ"ח) הביא בשם קונטרס (כתב יד ישן נשן על קלף מתלמידי רבינו יהודה החסיד) שקיבלו מרבים: אליהו זכור לטוב מושיב כל צדיק וצדיק בגן עדן, ואותו שבא זמנו לצאת מגיהנום יום ג' או ב' או א' בשבת, אליהו מוציאו מגיהנום קודם השבת, וסובל דינו עד אותו יום בשבת שהיה לאותו צדיק שנפטר לסבול. לכך נהגו לומר פסוקים מאליהו במוצאי שבת (מתוך דברי קדשו).

**ישיבה חדשה לבעלי תשובה
בראשות ראש הישיבה הרב אבידן סנדרוסי שליט"א
רחוב חורקין 4 רמת גן**

**שיעור המרא במסכת "ברכות" מידי יום ראשון | 20:15
עם הרב מרדכי בצרי שליט"א בבית הכנסת "בית יוסף"**

**השבת התארח בקהילת בית הכנסת "בית יוסף" גבעתיים
הצדיק המקובל הרב דוד בצרי שליט"א ראש ישיבת השלום**

**מדרשיה לצעירים
באווירה חוויתית ומהנה
בימי ראשון שני שלישי
בשעה 20:15-22:00**

נמסר בסעודה שלישית פרשת בלק
בבית הכנסת הגדול
ע"י הילד היקר: רועי משה אוהיון הי"ו
הדברים יהיו לרפואת כל חולי עמו ישראל אמן
"פרשת בלק"

שלוש פעמים ניסה בלעם לקלל את בני ישראל, ושלוש פעמים נכשל. בכל פעם הפכה הקללה לברכה. השאלה היא: למה? האם שינוי זה קרה מבלעם או מבורא עולם?
הסבר אחד נמצא בספר דברים "לא יבוא עמוני ומואבי בקהל ה'... על דבר אשר לא קדמו אתכם בלחם, ובמים, בדרך בצאתכם ממצרים, ואשר שכר עליך את בלעם בן בעור... לקללך. ולא אבה ה' אלוהיך לשמוע אל בלעם ויהפוך ה' אלוהיך לך את הברכה לקללה כי אהבך ה' אלוהיך."
כלומר, לפי הפסוקים האלה, בלעם באמת רצה לקלל את עם ישראל, אבל הקדוש ברוך הוא התערב והפך את קללתו לברכה. פרוש זה מופיע במדרש: "כשבא בלעם לקלל את עם ישראל, עיקם הקב"ה את לשונו והתחיל לברך".
אנחנו לעולם לא נבין חשבונות שמים, ולפעמים לא מבינים כי דבר רע יכול לצאת ממנו טוב, במקום קללה תהיה ברכה, "ויש לברך על הרעה כשם שמברכים על הטובה".
עם ישראל לדורותיו הפך כישלון להצלחה, ותבוסה לניצחון, בחודשים האחרונים כולנו התמודדנו עם הקללה של מגפת הקורונה. הסתגרנו בבתים, הרבה איבדו את הפרנסה, הרבה אנשים חלו, והמוון נפטר. אבל גם הפכנו את הקללות לברכות, בכך: שהמון אנשים התנדבו ותרמו כסף ומזון, צעירים רבים עזרו לקשישים, וחילים עזרו לחרדים, נסגרו מקומות מעורבים, ואין אחד שלא נטל ידיים בעל כורחו, ועוד הרבה דוגמאות נוספות.
כלומר, הפכנו קללות לברכות. יהי רצון שייתן לנו הקב"ה את הכוח והחוכמה להמשיך להפוך קללות לברכות "ותיעצר המגפה במהרה שבת שלום ומבורך אמן".

יעמדו על הברכה

שמות:	לעילוי נשמת: ויולט טוינה בת תפחה ודוד ז"ל נפטרה י"ח תמוז תש"פ
שמות:	לעילוי נשמת: צפורה בת טובה ע"ה ת.נ.צ.ב.ה
שמות:	לעילוי נשמת: האישה הצנועה מרת פנינה בת בלנקה ז"ל ת.נ.צ.ב.ה
שמות:	לעילוי נשמת: הרב חיים אבישלום בן בלנקה זצוק"ל ת.נ.צ.ב.ה
שמות:	לעילוי נשמת: הרב חיים אבישלום בן בלנקה זצוק"ל ת.נ.צ.ב.ה
שמות:	לעילוי נשמת: הרב חיים אבישלום בן בלנקה זצוק"ל ת.נ.צ.ב.ה

להנצחות ולהקדשות במייל: b5448622@gmail.com
ב- sms: 054-4843340